

Rodrigo Rej Rosa

SEVERINA

Prevela sa španskog
Bojana Veselinović

Mono i Manjana
2012

Za Beatris Zamoru

Koju veću moć ljubav ima od praštanja?

VILIJAM KARLOS VILIJAMS

Asphodel, That Greeny Flower, III knjiga

Zapazio sam je još kada je prvi put ušla i odmah sam posumnjao da je kradljivica, iako tada ništa nije uzela.

U Entretenidi, knjižari koju sam nedavno otvorio s grupom prijatelja, zaljubljenika u knjige, ponedjeljkom su se često održavale pesničke večeri. Nismo imali pametnija posla, a i dosadilo nam je da dajemo mnogo novca za knjige odabrane zbog drugih i za druge, kao što je to bio slučaj sa, kako kažu, čudnim stanovnicima provincijskih gradova. (Ovde se zapravo dešavaju mnogo gore stvari, ali sada ne bih o tome.) I na kraju, da se više ne bi mučili, otvorili smo knjižaru.

I to baš posle raskida sa devojkom iz Kolumbije, za koju sam mislio da je ljubav mog života.

Priča u isto vreme i jednostavna i nemoguća, gubljenje vremena ili čudesna avantura, zavisi kako ko gleda na to.

Knjižara nije bila velika, ali je bilo dovoljno mesta da se u jednom delu stave stolovi i stolice kad se održavaju književne večeri, *performansi* i *burleske*.

Ugledao sam je jedne večeri kada je jaka kiša poplavila hodnike suterena malog tržnog centra u kome se nalazila naša knjižara, pa se od jednog do drugog lokala dolazilo preko dasaka koje su bile postavljene na blokove i cigle. Nosila je helanke, ravne duboke čizme i belu pamučnu majicu, kose crne kao gar. Delovala je prilično zrelo. Nije ostala da čuje sve pesme u prozi koje su se meni naročito svidеле, ali sam znao da će se vratiti.

Čekao sam je svako veče. Zašto sam bio tako siguran da će ponovo doći? Nisam znao.

Konačno se pojavila sledećeg ponedeljka uveče. Književno veče je već počelo. Stajala je pored zavese koja je odvajala prostor za književne večeri od ostatka knjižare. Ovoga puta nosila je pamučnu haljinu nebo plave boje, koja joj je dosezala do savršeno oblikovanih kolena, širok srebrni pojas, crne kožne sandale i tašnicu sa šljokicama.

Ostala je do kraja. Otišla je do bara da popije nešto, razmenila poglede i pozdrave, i pri izlasku u tašnu ubacila dve knjižice iz dela japanske književnosti. U trenutku kada je prolazila kroz vrata alarm se nije aktivirao. Zapitao sam se kako joj je to pošlo za rukom. Pustio sam je. Bio sam uveren da će ponovo doći.

Otišao sam do tog dela knjižare. Zapisao naslove ukradenih knjiga u blok sa računima, tačan datum i vreme. Potom sam odšetao do kase i stajao tamo, razmišljajući gde je odnela knjige.

Posle dve-tri nedelje, kad je ponovo došla, pozeleo sam joj dobar dan i upitao je da li traži neku konkretnu knjigu.

– Da, želim da kupim poklon – bile su prve njene reči koje sam čuo.

– Može li se znati kome?

– Dečku – rekla je; govorila je sa akcentom, ali je bilo teško odrediti odakle je.

– Vi ćete onda bolje znati od mene. Imamo nove naslove u delu japanske književnosti.

Lice joj se ozarilo.

– Ah – reče – Japanci su fascinantni.

– Eno, tamo – pokazah ka jednom kraju knjižare. – Znate i sami.

Nije se uzrujala.

– Samo, on ih baš i ne voli. Misli da su previše in. Imate li nešto od... Čestertona¹?

Nasmejao sam se – ironično.

– Aha, tako nešto. Mora da ima nečega. Mislim da je tamo – pokazah na suprotni kraj knjižare – na najvišoj polici. Pod „če“, Česterton, tako je.

Vratio sam se za kasu i počeo da prelistavam kataloge, ne obraćajući pažnju na nju. Šetkala se po knjižari. Učinilo mi se da sam čuo kako je knjiga skliznula u njenu torbu (kasnije sam utvrdio koja – jedan tom Galandove² verzije *Hiljadu i jedne noći*). Ko bajagi se zakašljala – odoše još dve knjige. Nekoliko minuta kasnije prišla je kasi i rekla:

– Nisam imala sreće. Kupiću mu parfem.

– Dođite ponovo, kad god poželite. – Zadržao sam pogled na njoj. Prošla je pored alarma, koji se ni ovoga puta nije oglasio.

Otišao sam do police sa koje su nestale knjige. U blok sam zapisao: *Hiljadu i jedna noć*, prvi,

---

¹ Gilbert Kit Česterton (1874–1936), engleski pisac. (Prim. prev.)

² Antoan Galand (1646-1715), francuski orijentalista i arheolog. (Prim. prev.)

drugi i treći tom. Dodao sam vreme i datum. Rešio sam da je jednom pratim kada izađe iz knjižare.

Posle nekoliko dana dostavljene su nam knjige, među kojima je bila i zbirka minijaturnih izdanja prevoda s ruskog. Bili su to primerci u formatu *in sedecimo*³, s gravurama i slovima od zlatnog praha, fino izrađenim, čitkim. Stavio sam ih na policu blizu kase, ali tako da neki budu skriveni od kasirovog pogleda. Bili su namenjeni njoj.

Jednog četvrtka, gotovo mesec dana kasnije, odlučio sam da nešto preduzmem. Bili smo sami u knjižari, ona je prelistavala knjige, a ja sam motrio na nju. Nisam joj pomenuo novu rusku kolekciju. Jedva da sam je pozdravio kada je ušla, pretvarao sam se da sam zadubljen u neke račune, i mnogo više nego što sam zaista bio.

Nije čula kada sam joj prišao. Stajao sam iza nje, toliko blizu da sam mogao da osetim miris njene kose.

– Gde ste ih stavili ovoga puta? – rekoš, a ona se iznenadi.

---

³ Format knjige gde je tabak četiri puta savijen i ima 16 listova ili 32 strane. (*Prim. prev.*)

– Molim?! – povika. – Kako sam se uplašila. Šta vam je, nasmejala se kada je videla moj osmeh.

– Izvinite.

Stavila je ruku na grudi, preko dekoltea.

– Ozbiljno, baš sam se uplašila.

– Ozbiljno, gde ste ih stavili?

Sad je već izgledala ljutito; između lepo oblikovanih gustih i tamnih obrva pojavila joj se bora. Odgurnula me je i žurno se uputila ka vratima. Pritisnuo sam dugme i zaštitne rešetke su se spustile, nije mogla da izađe. Stala je i gurala gvozdenu rešetku.

– Neverovatno! – rekla je okrenuvši se. Iz džepa od pantalona izvadila je mobilni telefon i pozvala neki broj. – Ili ćete me pustiti da izađem ili ću zatražiti pomoć.

– Smirite se.

Ne odvajajući pogled od nje, ugasio sam reflektor koji ju je osvetljavao. Bila je prelepa i izgledala je neodoljivo onako uplašena. Osmehnuo sam se.

– Opustite se, opustite se.

– Vi ste bolesnik! – uzviknula je. Pogledala je svoj mobilni. – Vikaću upomoć ako me odmah ne pustite.

Otvoreno sam odmerio njene grudi, bokove; ovoga puta nije imala torbu. Završila je s biranjem broja i okrenula mi leđa. Bila je savršena.

– Halo! Potrebna mi je pomoć! – rekla je.

– Gospođice, pod zemljom smo. Nema signala. Ali sa mnom ste bezbedni. Vratite mi knjige koje ste uzeli i možete da idete. Takođe, imam spisak ostalih koje ste do sada odneli, ili bolje rečeno koje sam vam dopustio da odnesete, a ni sâm ne znam zašto.

– Je li? A zašto bih? Pustite me odavde! – uzviknula je, ali ne suviše glasno.

– Možda mi ne verujete, ali ovde, tamo i onde – pokazah prstom na imaginarne tačke na plafonu – nalaze se video kamere. Imam dokaze.

– Stvarno? – Primitih blag argentinski ili urugvajski akcenat, koji je do tada vešto prikrivala. Ko bi rekao – osmehnula se. – Izvini. Opraštaš mi?

– Razmisliću. Prvo mi vrati knjige.

Izvukla je dve ruske knjižice ispod pazuha, a iz pantalona još jednu. Krajnje nonšalantno je otišla do police s koje ih je uzela i vratila ih.

– Eto – reče mi bestidno.

– A ostale?

– Hajde da ih zaboravimo? – iskušavala je.